

megérdemelt földi nyugalmat nem sokáig élvezhette, mert már március hó 27-én (Taktaharkányban) örök nyugalomra helyezték. A földművelésügyi minisztérium és az Országos Erdészeti Egyesület képviseltették magukat a végtisztelességen s koszorút helyeztek a megboldogult ravatalára.

Emlékét mindenkor kegyelettel fogjuk megőrizni.

ns Csik Imre †

Nemkülönben megrendítően hatott mindannyiunkra *Csik* Imre ny. miniszteri tanácsos elhalálozásának szomorú híre, akit halála előtt néhány nappal még viruló egészségben láttunk kedvenc szenvedélyének, a vadászatnak hódolni. Amilyen feltűnő, hatalmas, férfias egyéniség volt külső megjelenésében, éppen olyan nemes belső lelkülettel, magyarosan úri gondolkozással volt megáldva.

Kiváló képességei révén korán került vezetőállásba, megnyerő egyéniségével s tapintatos modorával, a magyar középosztály és főúri körök legelőkelőbb társadalmában is szokatlan nagy tekintélyre tett szert.

Nemrégiben hallottuk saját előadásából, hogy azok közé a szerencsés halandók közé tartozott, akiknek megadatott hogy jelen voltak az erdőtörvény megszületésénél, annak végrehajtásánál, akik végigcsinálták a végrehajtás minden nehézségét s akik megérték annak beéredtségét is. Az erdőfelügyelők mintaképének tekintettük őt, akiben a kiváló szakképzettségén kívül megvoltak mindama egyéni tulajdonságok, amelyek révén minden vonalon őszinte tisztelőket és barátokat szerzett szakunknak.

Csik Imre 1857-ben, Nagybereznán (Ung vármegyében) született. Kezdetben műegyetemi hallgató volt (1874), majd a selmeci akadémiára lépett át, melyen 1879-ben végezte be tanulmányait. 1879-ben a közalapítványi uradalmak szolgálatában állott, 1881-ben tanársegéd volt a főiskolán, 1883—1885. évek alatt már a brassói kir. erdőfelügyelőségénél működött. 1886-ban a földművelésügyi minisztériumba rendelték be, 1889-

ben azonban már ismét kint találjuk a máramarosszigeti erdőfelügyelőségi kerületben, amelynek 1891-ben vezetője lett. 1896-ban a budapesti kir. erdőfelügyelőség vezetését vette át. 1904-ben a kincstári erdőigazgatás szolgálatába lépett át s a lipótújvári m. kir. erdőhivatal főnöki állásával bízott meg. 1907-ben ebben a minőségében főerdőtanácsos lett, 1909-ben azonban a földművelésügyi minisztérium I/B—2. ügyosztályának vezetésével bízták meg.

1911-ben miniszteri tanácsosi címet, 1915-ben jelleget kapott, 1916-ban pedig a király valóságos miniszteri tanácsossá nevezte ki. 1917-ben történt nyugalombahelyezése alkalmával sok évi hű szolgálatainak elismeréséül a *Ferencz József-rend* középkeresztjét kapta, nemkülönben a *Lipót-rend* lovagkeresztjével is ki volt tüntetve. Az erdészársadalom már régóta kitüntette bizalmával s egyesületünk igazgató-választmányának agilis tagja volt.

Temetése Budapesten április hó 1-én, nagyszámú előkelő közönség és szaktársainak részvétele mellett folyt le. Az Országos Kaszinó is nagy halottját gyászolta benne, egyesületünk, illetőleg szaktársai nevében pedig *Kozma István* választmányi tag búcsúztatta el. Egyesületünk koszorút helyezett ravatalára.

Emlékét mindenkor kegyelettel őrizzük meg.

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Kérelem az ország erdőbirtokosaihoz

Újabb időben a földbirtokreform során előfordult több erdőgazdaságilag sérelmes javaslatról, illetőleg határozatról értesültünk.

Az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának határozatából felkérjük azokat a t. erdőbirtokos urakat, akik e téren sérelmet szenvedtek, hogy esetüket térkép-vázlat kíséretében és okmánymásolatok csatolása mellett, az